

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 59 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza (i) nie oceniła prawidłowo dopuszczalności odwołania i (ii) naruszyła art. 85 ust. 3 oraz art. 83 rozporządzenia Rady nr 207/2009 kwestionując uzasadniony interes w dalszym prowadzeniu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2010 r. — Yilmaz przeciwko OHIM — Tequila Cuervo (TEQUILA MATADOR HECHO EN MEXICO)

(Sprawa T-584/10)

(2011/C 55/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mustafa Yilmaz (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Kuszmirek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Tequila Cuervo, SA de CV (Tlaquepaque, Meksyk)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 października 2010 r. w sprawie R 1162/2009-2; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tequila Cuervo, SA de CV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „TEQUILA MATADOR HECHO EN MEXICO” dla towarów z klas 32 i 33 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3975117

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 30205053.1 „MATADOR” dla towarów z klasy 32; słowny międzynarodowy znak towarowy nr 792051 „MATADOR” dla towarów z klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie spornej decyzji

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 w związku z błędną oceną Izby Odwoławczej, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, gdyż rozpatrywane znaki towarowe są łudząco podobne w odniesieniu do towarów, dla których zwrócono się o ochronę zgłoszonego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Castiglioni przeciwko Komisji

(Sprawa T-591/10)

(2011/C 55/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Castiglioni Srl (Busto Arsizio, Włochy) (przedstawiciel: G. Turni, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca spółka wnosi o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków oraz zasądzenie od Komisji Europejskiej naprawienia szkody w szczególnej postaci, które może zawierać oświadczenie, że jakakolwiek umowa, która mogła zostać zawarta pomiędzy Komisją i oferentem, któremu udzielono zamówienia jest nieobowiązująca, nieważna lub nieskuteczna,

— tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków oraz zasądzenie od Komisji Europejskiej naprawienia szkody — w tym w zakresie utraconych korzyści — poniesione przez spółkę Castiglioni Srl w proporcjonalnej wysokości ustalonej w toku postępowania, z odsetkami i indeksacją do dnia faktycznej zapłaty

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie swej skargi:

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia art 137 ust. rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1), naruszenia ogłoszenia o zamówieniu z wyjaśnieniami oraz braku uzasadnienia.

Skarżąca wykazała, że spełnia wszystkie standardowe minimalne poziomy zdolności wymagane w ogłoszeniu o zamówieniu a okoliczność, że spełnianie minimalnych wymagań została wykazana w części bezpośrednio, a częściowo opierając się na zdolności innych podmiotów jest całkowicie bez znaczenia, zważywszy, że oparcie się na zdolności innych podmiotów jest wyraźnie przewidziane w przepisach dotyczących niniejszej sprawie. Brak oceny oferty złożonej przez skarżącą jest więc niezgodny z prawem.

Drugi zarzut, dotyczy naruszenia art. 148 ust. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002 i braku uzasadnienia.

W tym zakresie skarżąca wskazuje, że nawet gdyby stwierdzono, że dokumenty złożone przez skarżącą w celu wykazania, że spełnia Standard ST3 nie były dość jasne, instytucja zamawiająca powinna była zastosować art. 148 ust. 3 rozporządzenia nr 2342/2002.

Trzeci zarzut dotyczy niezgodności z prawem ogłoszenia o zamówieniu.

W tym zakresie skarżąca stwierdza, że gdyby — choć jest to przez nią kwestionowane — stanowisko instytucji zamawiającej było uzasadnione ogłoszeniem o zamówieniu, skarżąca podważa prawidłowość tego ogłoszenia, w oparciu o te same argumenty, które wskazano w ramach pierwszego zarzutu.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 6 października 2010 r. w sprawie F-2/10 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2010 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-594/10 P)

(2011/C 55/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- W każdym przypadku: stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonego postanowienia.
- Stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w której przedmiocie wydano zaskarżone postanowienie, była dopuszczalna.
- Tytułem żądania głównego: uwzględnienie w całości żądań zawartych w skardze w pierwszej instancji.
- Obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie we wszystkich instancjach w niniejszej sprawie.
- Tytułem żądania ewentualnego: przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w zmienionym składzie do ponownego rozpoznania sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem odwołania jest postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 października 2010 r. Powyższym postanowieniem skarga na decyzję odmowną pozwanej w sprawie wniosku wnoszącego dowołań o zwrot w wysokości 100 % kosztów leczenia choroby, na którą cierpi, została częściowo odrzucona jako niedopuszczalna, a częściowo oddalona jako bezzasadna.

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi niezgodność z prawem orzeczenia w zakresie przedmiotu skargi oraz w zakresie dopuszczalności skargi.

Wnoszący odwołanie podnosi również, że wykładni art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz art. 94 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej dokonano w sposób błędny i nieracjonalny, że postanowienie jest całkowicie pozbawione uzasadnienia oraz że nie orzeczono w nim w przedmiocie jednego z żądań.